

демонструвати свої релігійні переконання чи уподобання, не віддавати перевагу будь-яким громадським об'єднанням, релігійним організаціям незалежно від їх чисельності, статусу, конфесійності, напрямів діяльності тощо [4].

Отже, з вищезазначеного можна зробити такі висновки. По-перше, в основі права лежить моральність. По-друге, у зв'язку із функціонуванням державної служби на основі норм права професійна діяльність державного службовця, безумовно, ґрунтується на моральних нормах. По-третє, етика державного службовця - це система норм поведінки, порядок дій і правил, взаємин і принципів у державно-службових відносинах, що є сукупністю найбільш придатних, глибоко усвідомлених і конкретизованих норм загальнолюдської моралі, властивих даному суспільству.

Список використаної літератури:

1. Рудакевич М. І. Професійна етика державних службовців: теорія і практика формування в умовах демократизації державного управління : моногр. / М. І. Рудакевич. - Терноп. : Вид-во АСТОН, 2007.
2. Бралатан В. П. Професійна етика : навч. посіб. / В. П. Бралатан, Л. В. Гуцаленко, Н. Г. Здирко. - К. : Центр учбової літератури, 2011. - 252 с.
3. Про державну службу: Закон України від 16.12.1993 р.
4. Наказ Головного Управління державної служби «Про затвердження Загальних правил поведінки державного службовця» від 04.08.2010 р. № 214.

Інститут президентства: порівняльно-правовий аналіз законодавства України та законодавства ФРН в контексті конституційної реформи

Чухно О.Є. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Букач В.В.**

Аналізуючи сучасний стан України в контексті обраної теми, варто зосередитись на викликах та потребах, що зараз, як ніколи є важливими для нашої держави. Переходячи від популістських висловів до справи, безумовно, важливим є питання щодо проведення конституційної реформи. Перш за все її роль полягає в тому, що вона уособлює собою базисне, визначальне підґрунтя як для докорінної зміни давно устаткувавшихся малоефективних моделей управління, так і для початку проведення інших галузевих реформ.

Інститут президентства в Україні пройшов довгий шлях починаючи з 1991 року і до сьогодні. Розмаїття поглядів і думок щодо його ролі та місця в конституційно визначеному механізмі державної влади породжує необхідність проведення не лише ретроспективного аналізу, а й порівняння його через призму законодавства інших країн, зокрема, Федеративної Республіки Німеччини.

Серед основних питань, які покликані вирішити реформа є питання щодо статусу Президента як глави держави, кола необхідних для цього повноважень, а також встановлення такого механізму державної влади, котрий зробить неможливим узурпування влади в руках однієї особи при чому являтиме собою інститут, що зможе ефективно забезпечувати єдність решти органів, так чи інакше впливаючи на позитивний розвиток державної політики.

Зіставлення законодавства України та Німеччини дає уявлення про роль і місце інституту президентства у країнах однієї правової сім'ї. Не зважаючи на одне правове коріння, роль і місце зазначеного інституту в структурах цих країн є різним. З першого погляду однорідність вказаних інститутів, на практиці виражається як суттєво відмінний за колом повноважень орган, що врешті-решт породжує, навпаки, протиставлення з

першого боку однакових виходячи з ідентичної назви, а проте суцільно відмінної за змістом інституції.

Правовий статус Федерального Президента визначений у розділі 5 Конституції ФРН, що прийнята 23 травня 1949 року [2]. Відповідно до закріплених у ній положень, роль президента проявляється певним чином у наділенні його сукупністю повноважень, що певним чином дають можливість впливати на курс країни, політику котра буде реалізуватися через його подання, проте така роль виражається у побічному, непрямому впливі на політичні процеси всередині країни. Дане твердження пояснюється тим, що він, як голова держави, окрім представницьких функцій, зосереджує у собі повноваження організаційно-розпорядчого характеру, які проявляються у процесі формування уряду країни, федеральних суддів, посадовців тощо, діяльності щодо схвалення регламенту Федерального Канцлера згідно з яким він веде справи, а також решти функцій, що лежать у межах його компетенції.

Правовий статус Президента України передбачений Розділом 5 Конституції України, що прийнята 28 червня 1996 року [1]. Навідміну від Федерального Президента, Президент України має більш широке коло повноважень щодо управління державою. Це проявляється передусім у тому, що він являється Головнокомандувачем Збройних Сил України, а також здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави, в той час як його німецький колега, лише призначає на посаду Федерального міністра оборони за поданням Федерального канцлера, очолює Раду національної безпеки і оборони України, призначає всеукраїнський референдум щодо змін Конституції України, вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та у разі збройної агресії проти України приймає рішення про використання Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань.

Як ми бачимо сьогодні, вкрай важливого значення набуває стан довіри населення до влади, в тому числі й президентської. Оптимальне розмежування повноважень між відповідними органами та інститутами з метою уникнення зосередження влади в руках однієї особи є запорукою покращення рівня довіри населення, концентрації уваги на більш профільному виконанні задач котрі ми маємо перед собою зараз, а також вірному шляху розвитку на напрямку до європейського майбутнього та європейських цінностей.

Список використаної літератури:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - С. 141.
2. Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland vom 23. Mai 1949 [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <https://www.bundestag.de/grundgesetz>

Досвід Німеччини щодо організації державної служби

Шаршун Н.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Серед європейських країн з федеральним типом адміністративно-державного управління найбільш впливовою є Німеччина. Для сучасної Німеччини характерне тісне взаємопроникнення і переплетення політичної та адміністративної сфер. Це знайшло своє відображення й у законі про державну службу, відповідно до якого чиновники мають право брати участь у діяльності політичних партій і домагатися парламентської кар'єри.

Проблему вивчення зарубіжного досвіду щодо організації державної служби досліджували І. І. Дахова, Г. С. Одінцева, В. Б. Дзондзюк, Н. М. Мельтюхова, Є. С. Черногог, Н. М. Колісніченко та інші [1, с. 507].